

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 „
Pe 3 luni 8 „

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Apare o dată pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brancoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat

S U M A R

Câte-va cuvinte asupra Art. 1411 din Codul Civil Român de Ion N. Cesărescu ;

Jurisprudența Română :

Inalta Curte de Casație și justiție, secția I ; *Obștea moșnenilor Obretinești cu Ministerul Dômeniilor ;*

Idem, secția II : *Magherescu cu G. M. Zaman, curatorul def. N. B. Antonescu ;*

Tribunalul județului Covurlui secția II : *A. C. P. cu soțul său P. C. P. divorț, cu o observație.*

Judecătoria ocolului IV București : *Locotenent V. Epureanu cu Ion S. Codreanu, contestație.— Mișcări în Magistratură ;*

CATE-VA CUVINTE

ASUPRA

ART. 1411 DIN CODUL CIVIL ROMÂN

Una din dificultățile de cari se lovesc zilnic tribunalele noastre, este și următoarea :

Față de două sau mai multe locațiuni succesive, asupra aceluiași imobil, care din locatari va fi preferat ? Cu alte cuvinte : dacă proprietarul unui imobil urban, închiriază acel imobil la două sau mai multe persoane în mod succesiv, care din aceste persoane va fi preferată ?

Art. 1411 din codul civil, nu tranșează cestiunea, el se mărginește a da pur și simplu definițiunea contractului de locațiune zicând :

«Locațiunea lucrurilor este un contract prin care una din părțile contractante se îndatorește a asigura celei-l'alte, folosința unui lucru pentru un timp determinat drept un preț determinat».

Toată lumea este de acord însă a recunoaște că soluțiunea cestiunii depinde de rezolvarea unei

alte cestiuni relative la natura contractului de locațiune și anume : contractul de locațiune, constituie el un drept real, sau numai un drept personal, un drept de creanță ? Și interesul cestiunii este foarte important căci după cum se va considera contractul de locațiune ca un drept real sau personal, așa se va rezolva conflictul dintre locatarii succesivi.

Așa de exemplu : se va considera contractul de locațiune ca un drept real ? Atunci, ca ori-ce drept real, el este opozabil terților și prin urmare și locatarului subsecuent ; de unde consecința că se va prefera locatarul al cărui contract va avea o dată certă anterioară. Se va considera din contră, contractul de locațiune ca un drept personal ? Atunci, data certă numai joacă nici un rol. Locatarul cu dată certă anterioară nu are de cât un drept de creanță ca și cel cu dată certă posterioară și prin urmare titlul său nu-i conferă nici un drept de preferință.

Cum că contractul de locațiune nu conferă locatarului un drept real asupra lucrului închiriat, nu există îndoială. Astăzi cestiunea realității sau personalității contractului de locațiune, nu mai face obiectul nici unui fel de discuțiune. Atât doctrina cât și jurisprudența, la noi ca și în țările unde se află în vigoare codul Napoleon, recunosc în mod unanim cum că contractul de locațiune este un contract personal și prin urmare el nu conferă locatarului de cât un drept de creanță, neopozabil terților. Iar dacă art. 1441 (1743 fr.) declară opozabil contractul de locațiune, acquiritorului imobilului închiriat sau arendat, aceasta

nu este din cauza caracterului real al contractului, ci pentru că legiuitorul în acest caz a voit să rupă cu tradițiunea ce i s'a părut atât de vexatoare locatarului. Cu alte cuvinte art. 1441 (1743 fr.) nu este de cât o excepție la regula generală după care, contractul de locațiune nu este opozabil terților.

Așa se exprimă imensa majoritate a autorilor, așa decide în mod foarte înțeleptesc Inalta noastră Curte de Casație când zice că *art. 1441 nu este aplicabil de cât în cazul când proprietarul vinde lucrul închiriat sau arendat, iar nu și atunci când el pentru același curs de timp dă lucrul cu chirie la două diferite persoane*¹⁾.

Contractul de locațiune fiind dar, un contract personal, neconferind locatarului de cât un drept de creanță, ce vom decide — pentru a reveni la întrebarea ce ne-am pus de la început — în cazul când proprietarul pentru același curs de timp — cum zice Inalta Curte de Casație — a închiriat lucrul la două sau mai multe persoane? În conflictul dintre aceste persoane, care din ele va fi preferată?

Lăsând la o parte hypotesa în care nici unul din locatari nu are un contract scris, adică hypotesa unor contracte verbale, unde fără discuțiune toată lumea este de acord a da preferință celui care se găsește deja în posesiunea imobilului; și presupunând că ne găsim în față cu două sau mai mulți locatari cari au contracte scrise și cu date certe dar diferite, dintre care unul se găsește în posesiunea imobilului ne întrebăm: Care din ei va fi preferat?

Cestiunea nu pare a fi tocmai netedă; ea a dat naștere unei mici schisme chiar printre autorii partisanii ai personalității contractului de locațiune.

Așa într'o părere, — care numără un foarte mic număr de autori — se dă preferință celui care are dată certă anterioară, și ca fundament juridic al unei asemenea soluțiuni se invoacă art. 1182 r. (1328 fr.)²⁾

Eroare. Mai întâiu art. 1182, vorbește de *data* scripturii private, adică de momentul în care

trebuie să se creadă de toată lumea că un act s'a petrecut. Atât și nimic mai mult. Data certă nu schimbă caracterul juridic al actului însăși; contractul tot personal rămâne și ca atare neopozabil terților. Dar chiar dacă am admite că data certă face ea însăși actul să fie opozabil terților, totuși art. 1182 nu se poate invoca în speță, pentru că nu este vorba de a se ști dacă contractele de locațiune având dată certă sunt opozabile sau nu terților, ci dacă vre-unul din ele poate fi preferat celui-alt. Or anterioritatea actului în materie de drepturi personale, de drepturi de creanță, nu conferă nici un drept de preferință creditorului. Intre creditorii chirografari — și toți acești locatari nu sunt de cât nisce creditorii chirografari ai proprietarului — data creanțelor lor nu joacă nici un rol, toți au drepturi egale; nici unul nu poate pretinde un drept mai mare de cât cel-alt. A se acorda unuia dintre creditorii un drept superior celor-alți, ar fi să recunoaștem că acest creditor are un drept de preferință; să trecem, cu alte cuvinte, peste principiul egalității dintre creditorii.

Ne place dar a crede că soluțiunea cea mai nemerită și mai conformă și cu spiritul legiuitorului și cu echitatea, este aceea a majorității autorilor și a jurisprudenței care decide că între mai mulți locatari succesivi ai aceluiași imobil, pentru același curs de timp, având toți contracte scrise și cu dată certă, preferința se dă aceluia care se găsește deja în posesiunea imobilului¹⁾. Și cu drept cuvânt Tribunalul de Ilfov Secțiunea de Notariat decide că chiar în cazul când primul locatar ar avea un contract transcris, încă se dă preferința celui deja pus în posesiune.²⁾ Pentru că, încă o dată, nu data contractului poate conferi vre-un drept de preferință locatarului, care nu este de cât un creditor chirografar; și nici transcripțiunea actului nu poate schimba natura lui. Contractul de locațiune, transcris sau nu, este și rămâne un contract personal.

Și dacă ar fi să dăm un fundament juridic acestei soluțiuni, noi nu'l găsim nici în faptul că

¹⁾ Laurant. T XXV, No. 128. Guillouard. T I, No. 23 și 29. Fuzier Herman *Code civil Annoté* T IV, p. 348 și urm. Cas. Rom. 1886, No. 248., C. Craiova, S. II din 1891; Dr. No. 58 din 1891. etc.

²⁾ Trib. Ilf., s. Not. No. 133 din 1890, Dr. No. 54 din 1890.

¹⁾ Baudry Lacantinerie et Tissier «Du Contrat de Louage», T. I, p. 59.

²⁾ Cas. S. I. 1886, No. 248, Bul. 86, p. 681.

posesorul fiind un terț detentor al lucrului, primul locatar nu poate să-și prevaleze drepturile lui contra acestui posesor, pentru că n'are de cât un drept de creanță contra proprietarului ¹⁾; nici în dispozițiunile art. 1141 fr. care nu se aplică de cât la mobile ²⁾, ci într'o analogie dintre contractul de locațiune cu contractul de gage. Și într'un caz și în altul data contractului nu conferă creditorului nici o preferință; și într'un caz și în altul, posesiunea joacă un rol decisiv. Creditorul amanetist care se găsește în posesiunea lucrului, are dreptul de retențiune până la plata integrală a creanței sale, pentru ce locatarul posesor n'ar avea și el acest drept tradus în folosința lucrului, până la plata integrală a creanței sale, adică până la expirarea contractului? Cât pentru primul locatar, el, în virtutea legii are drept la daune interese în contra proprietarului. Așa decide cu drept cuvânt Inalta noastră Curte de Casație zicând: *Locatarul nepus în posesie, nu poate cere expulsarea unui al doilea locatar care a intrat în posesiunea lucrului, ci are numai acțiune în despăgubire contra proprietarului* ³⁾.

Ion N. Gesărescu
Doctor în drept din Paris
AVOCAT.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 20 Septembrie 1899

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Obștea moșnenilor Obretinești cu Ministerul Domeniilor

Perempțiune. — Opozițiune. — Dacă hotărîrea de perimare se socotește definitivă când a fost atacată cu opozițiune.

Hotărîri. — Formulă executorie. — Dacă înainte de actualul cod de procedură civilă era trebuiță de formula executorie pe hotărîri. — Prescripțiune. — De când începe prescripțiunea dreptului de a cere executarea unei hotărîri pronunțate înainte de promulgarea actualului cod de procedură. — (Art. 404 proc. civilă).

1) O hotărîre de perimare nu este definitivă când se constată că a fost atacată pe calea opozițiunii și că această opozițiune este încă pendinte înaintea instanței care a pronunțat hotărîrea de perimare.

2) Hotărîrile pronunțate sub legea veche, înainte de promulgarea actualului codice de procedură civilă, erau executorii prin ele însăși, când deveneau

definitive, fără a fi nevoie a se pune pe ele formula executorie, această formulă fiind o inovațiune introdusă de actualul cod de procedură.

3) Când este vorba de forma exterioară a unui act judecătoresc, conform principiului tempus regit actum, urmează a se aplica legea nouă și la actele petrecute sub legea veche.

Ast-fel, dreptul de a cere executarea hotărîrilor pronunțate înainte de promulgarea actualului codice de procedură civilă, însă a căror investire cu formula executorie și executare s'a cerut sub imperiul acestui codice, se prescrie, conform art. 404 din acest cod, prin trecere de 30 ani, socotiți însă nu de când hotărîrea a rămas definitivă, ci numai de la promulgarea acestui cod de procedură, adică de la 1 Decembrie 1865.

Decisiunea No. 307/99. — Casată, în urma recursului făcut de Obștea moșnenilor Obretinești decisiunea Curței de apel din Craiova, secția I cu No. 85/97, dată în proces cu Ministerul Domeniilor;

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Duca;

Pe d-nii Stoicescu, D. Gianni și P. Borș, avocații recurenților, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l N. Vrăbiescu, avocatul statului, intimat, în combateri;

Deliberând,

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă următoarele:

La 30 Iulie 1837 prin hotărnicia No. 56 a lui Boruzescu se atribue Monăstirei dintr'un Lemn — reprezentată azi de către Stat — 150 stj. pământ din moșia Bădulești sau Brezuica, proprietatea cetei moșnenilor Bădulești sau Brezueni, compusă din ceata moșnenilor Iovești și Obretinești;

Această hotărnicie a fost confirmată prin decisiunea No. 86/46, și această decisiune s'a pus în executare la 28 Martie 1857;

În contra acestei executări, moșnenii Obretinești făcând plângere la Departamentul Dreptăței cum că dênșii au fost executați și deposeați fără a fi fost judecați, căci la decisiunea cu No. 86/46, care a fost executată, dênșii n'au luat parte, departamentul a îndreptat plângerea moșnenilor tribunalului spre examinare. Tribunalul prin jurnalul No. 1081 din 1861 anulat acea executare. Acest jurnal executându-se atunci, pe fața pământului, de către supleantul tribunalului însărcinat cu această lucrare, moșnenii Obretinești, au fost ast-fel repuși în stăpânirea acelor pogoane de pământ;

La 1872, Statul face acțiune chiar contra moșnenilor Obretinești, pentru revandicarea aceluși teren, în care proces s'a pronunțat sentința tribunalului cu No. 390 din 1877; contra acestei sentințe ambele părți și Statul și Moșnenii, au făcut apel, care se află ambe pendinte dinaintea Curței apelative din Craiova;

¹⁾ Laurent. loc. cit.

²⁾ Colmet de Santerre T. VII, p. 292.

³⁾ Cas. Hot. citată. C. Craiova. Idem.

Moșnenii, spre a putea opune la instanța angajată de Stat contra lor pentru revandicarea celor 510 stj. moșie, autoritatea lucrului judecat, rezultând din jurnalul No. 1081/61, care anulasă executarea obținută de Stat și i repusesse în stăpânirea moșiei din care fuseseră expulsați, au cerut și obținut în anul 1892, de la tribunalul Romanați, investirea cu formula executorie a jurnalului de la 1861, prin care moșnenii fusesse repuși în stăpânirea pământului în litigiu ;

La investirea cu titlu executoriu a acelui jurnal Statul s'a opus, și tribunalul prin sentința No. 195/92, a respins contestația ; Statul a făcut apel la Curtea din Craiova, care, prin deciziunea supusă azi recursului a admis apelul, și a anulat acea formulă executorie, pe motiv că de la 7 Octombrie 1861, data jurnalului și până la 16 Ianuarie 1892 data investirei, trecând 30 de ani, acest jurnal față cu dispozițiunile art. 404 pr. civ., a pierdut forța lucrului judecat ;

Asupra cestiunii ce a mai ridicat astă-zî în instanță avocatul Statului, prin care tinde a se respinge recursul de față al moșnenilor ca fără interes, de oare-ce apelul făcut de Moșnenii Obretinești în contra sentinței trib. Romanați cu No. 390/77, prin care Statul câștigase în fond, procesul de revandicarea terenului în litigiu față cu moșnenii, s'a declarat perimat prin deciziunea Curței de apel din Craiova, secția I cu No. 98 din 11 Iunie 1899, deciziune pe care Statul, prin avocatul său, a prezentat-o în copie, astă-zî în audiență ;

Considerând însă că, după cum se constată din telegrama No. 8902, prezentată tot azi, de către moșnenii recurenți, aceștia au atacat cu opoziție, sus numita deciziune prin care s'a declarat perimat apelul lor asupra procesului de revandicare în fond și opoziția este fixată de Curte a se judeca la 9 Octombrie viitor ;

Că dar, deciziunea pe care statul o prezintă azi, spre a susține în prealabil, respingerea recursului de față, ca fără interes, nefiind rămasă definitivă și executorie, cererea făcută de Stat în această privință nu este întemeiată ;

Asupra ultimului mijloc de casare :

«Exces de putere. Violarea principiului neretroactivității legilor și eroare de fapt.

«Chiar dacă s'ar admite părerea Curței din Craiova cum că dreptul de a cere formula executorie să prescrie prin 30 ani, încă o asemenea dispoziție nu ni se poate aplica nouă, de oare-ce sentința tribunalului Romanați No. 1081/61 fiind dată sub legea veche care nu prescrie formula executorie, obligațiunea noastră de a cere această formulă nu a început să curgă de cât de la 1865 punerea în aplicare a procedurii civile și de atunci până la 1892 când am cerut și obținut acea formulă nu se împlinise cei 30 ani prevăzuți de textele de lege pe care Curtea le invoacă».

Considerând că, după legea în vigoare, la 1861, când s'a pronunțat de tribunal jurnalul No. 1081, nu se cerea a se pune pe hotăriri formula executorie, aceasta fiind o inovațiune introdusă de actualul cod de procedură ;

Că hotăririle pronunțate sub vechea lege, erau executorii prin sine însuși, când deveneau definitive ;

Că, în specie, fiind vorba de forma exterioară a unui

act judecătoresc, conform regulii *tempus regit actum* urmează a se aplica legea nouă, și la hotăririle pronunțate înaintea promulgării ei, însă numai de la data ei, adică de la 1 Decembrie 1865 ;

Că așa fiind, Curtea de apel, în verificarea ce era datorare să facă elementelor constitutive prescripțiunii, trebuia să aplice legea nouă ;

Că dar, prescripțiunea de 30 de ani, prevăzută de art. 404 urmează a se calcula de la 1865, data promulgării, codicelui de procedură civilă și până la 1892, când s'a cerut și obținut investirea lui cu formula executorie, ast-fel că nu se găsească împliniți 30 ani ;

Că prin urmare, rătă Curtea a declarat prescris dreptul Moșnenilor Obretinești, de a cere a se investi cu formula executorie sus citatul jurnal ;

Pentru aceste motive, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 20 Septembrie 1899

Președinția d-lui C. G. ȘTEFANESCU, Consilier

I. Gh. Magherescu cu C. N. Antonescu, Elisabeta I. Gh. Magherescu și G. M. Zaman, curatorul def. N. B. Antonescu.

Faliment. — Concordat. — Cerere de anulare a concordatului. — Cine o poate cere. — În ce cazuri. — (Art. 862 și 863 (fost 856) din codul comercial).

Asemănat art. 863 din codul comercial, atât majoritatea creditorilor cari au luat parte la încheierea concordatului, cât și fie-care creditor din cei cari au luat parte, pot cere resilierea concordatului pentru neîndeplinirea condițiilor concordatului, și în deobște pentru neplata sumelor cuvenite, și independent de efectele varii într'un cas sau în altul, condițiunea pentru cererea anulării din partea unui singur creditor e ca el să fie din numărul acelorora a căror creanțe sunt verificate.

De alt-fel un creditor care n'a participat la verificare sau la încheierea concordatului are dreptul său să ceară quota promisă sau anularea concordatului pentru cauzele prevăzute de art. 862 din codul comercial.

Deciziunea 200/99. — Respingerea recursului făcut de I. Gh. Magherescu contra deciziunii Curței de apel din Craiova, secția I cu No. 2/99, dată în proces cu C. N. Antonescu și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. președinte N. Mandrea ;

Pe d. P. Borș în desvoltarea motivelor de casare, și
Pe d. I. G. Saita, în combateri ;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat :

«Curtea de apel a interpretat într'un mod cu totul greșit și a violat art. 856 din codul comercial, când ne-a respins resilierea concordatului cerută de noi pe considerantul, că precitatul text de lege ar acorda atare drept numai creditorilor verificați, și cari au luat parte la concordat nu și nouă cari posedăm o creanță neverificată».

Având în vedere decisiunea supusă recursului ;
Văzând art. 863. c. comercial ;

Considerând că, conform art. 863 cod com., pentru neîndeplinirea condițiilor concordatului și în deobște pentru neplata atât majoritatea creditorilor cari au luat parte la încheierea concordatului cât și fie-care creditor care a luat parte pot cere resilierea concordatului ; că independent de efectele varii într'un cas sau în altul, condiția pentru cererea anulării din partea unui singur creditor e ca el să fie din numărul acelor a căror creanțe sunt verificate, ceea-ce rezultă din legătura între al. 1 și al. 4 al art. 863 cod com., căci precum în al. 1 e vorba de creditorii verificați, tot de aceștia e vorba și în al. 4 al art. 863 cod com., — că acestea se susține și prin considerația că concordatul fiind un contract pentru neîndeplinirea lui, aceia cari au participat pot și să ceară resilierea după regulile dreptului comun ;

Considerând că, de altmintrelea un creditor care n'a participat are dreptul său a cere cuota promisă sau a cere anularea concordatului pentru cauzele prevăzute de art. 862 cod comercial ;

Că ast-fel fiind și întru cât creanța recurenților nu fusese verificată cea-ce e constant, tribunalul făcând o dreaptă aplicațiune dispozițiilor art. 856, din vechiul cod comercial azi art. 863, mijlocul invocat are a fi respins ca neîntemeiat ;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, SECȚIA II

Audiența de la 6 Septembrie 1899

Președenția d-lui G. BUZDUGAN, Membru

Sentiința de divorț No. . . .

A... C... P... cu soțul său P... C... P...

Divorț.— Impotența.— Dacă este o cauză de despărțenie.— (Art. 212 din codul civil).

Impotența, de și nu este prevăzută în mod expres de lege printre cauzele de despărțenie, totuși trebuie privită ca o tortură fizică și morală, ca o cruzime la care expune pe soțul apt, și ast-fel întră printre cauzele de despărțenie prevăzute de art. 212 din codul civil.

S'a luat în cercetare acțiunea de divorț intentată de A... C... P... în contra soțului său C... P... pentru cauze determinate ;

La apelul nominal a răspuns atât reclamanta cât și pârâtul ;

După citirea lucrărilor din dosar, d-l advocat C. Tonneau, sfătuitorului reclamantei, a susținut : că din depunerile martorilor propuși de clienta sa și ascultați de tribunal sub prestare de jurământ, se stabilește că, pârâtul din cauza impotenței nu și-a îndeplinit datoria sa conjugală și că după câte-va zile de la căsătorie a și părăsit pe soția sa ; că aceste fapte constituind o insultă gravă, a cerut în resumat a se admite acțiunea și a se declara desfăcută căsătoria dintre ei ;

D-l advocat V. Patriciu, sfătuitorul pârâtului, a cerut respingerea acțiunii pentru motiv că impotența și refuzul clientului său de a și îndeplini datoriile conjugale nu sunt stabile și că nu este adevărat că clientul său ar fi abandonat pe soția sa, ci, după câte-va zile de la căsătorie a lăsat-o la părinții săi, iar el s'a dus la București pentru a se face Preot ; că la 15 August 1898 fiind hirotonisit s'a întors spre a și lua soția, însă ea a refuzat ca să-l urmeze, căci la 14 August introdusese deja acțiunea de divorț ;

La întrebarea făcută de d-l Președinte soțului pârât, dacă recunoaște că este impotent și că din aceasta nu poate ca să și îndeplinească datoriile conjugale, dânsul a răspuns că în adevăr a fost impotent, că s'a dus la București, atât pentru a se vindeca cât și pentru a se face preot, că acum crede că s'a vindecat și că ar putea să și îndeplinească datoriile conjugale ;

Tribunalul deliberând,

Având în vedere acțiunea intentată de A... C... P..., contra soțului său C... P..., prin care cere desfacerea căsătoriei din ei, pentru insulte grave consistând în aceia că pârâtul e incapabil a fi soț fiind impotent și că a părăsit domiciliul conjugal ;

Considerând că este recunoscut de pârât că din ziua căsătoriei și după o coabitațiune de vre-o zece zile cu soția sa, dânsul nu a avut relațiuni cu soția sa și ast-fel n'a îndeplinit unul din principalele acte ale căsătoriei ; că aceasta reese și din depunerile martorilor propuși de reclamantă ;

Considerând că dacă este adevărat că scopul căsătoriei nu poate fi numai acela de a întreține relațiuni sexuale, nu este însă mai puțin adevărat că ținând seamă de natura omului și de faptul procreării și perpetuării speciei umane, importanța întreținerii acelor relațiuni intime nu poate fi contestată și trebuie privită ca o condițiune esențială a menținerii căsătoriei ; că de și codul civil nu a prevăzut, în mod expres, impotența, printre cauzele de despărțenie, după cum se găsește în codul Calimach și alte legi streine, ea trebuie totuși privită ca o tortură fizică și morală, ca o cruzime la care expune pe soțul apt și întră ast-fel în dispozițiunile art. 212 c. civil ; că în adevăr, legiuitorul enunțând prin acest articol, drept cauze de despărțenie, excesele, cruzimele sau insultele grave, nu a specificat cari anume fapte trebuiesc privite, escese, cruzimi sau insulte grave, ci s'a raportat în această privință la înțelepciunea judecătorului pentru a le caracteriza față cu condițiunea socială și vârsta soților, și ținând seamă de toate circumstanțele cauzei ;

Considerând că ast-fel fiind, în specie, faptul pârâtului de a se fi căsătorit cu reclamanta de și se cunoștea de impotent și de a nu fi avut relațiuni sexuale cu soția sa, trebuie considerat ca o insultă și ca o cruzime la care a supus pe reclamantă și deci acțiunea este fondată ;

Având în vedere că reclamanta servindu-se cu act de paupertate în acest proces, conform art. 30 din legea timbrului, pârâtul urmează a fi obligat și la plata taxelor de timbru și acele de procedură ce ar fi trebuit să uzese reclamanta ;

Pentru aceste motive, Tribunalul admite acțiunea intentată de A... C... P... și declară desfăcută căsătoria dintre numita reclamantă și soțul ei Preotul C. P.

(ss) G. V. Buzdugan, Eug. Bonachi

p. Grefier Zaharia

OBSERVAȚIUNI. Sentiința Tribunalului de Covurlui consacra o teorie nouă : aceea că neputința naturală constituită o cauză legală de despărțenie, dacă se constată că soțul se scia atins de această infirmitate înainte de a se căsători. Tribunalul se întemeiază, pentru a ajunge la acest rezultat, pe două motive principale. Mai întâi, în faptul că un om se căsătorește știind că este privat de unele din atributele esențiale ale sexului său, tribunalul vede o cruzime pe care el o inflige soției sale : ceea-ce face ca acest cas să intre sub prevederile art. 212 c. c. Al doilea, tribunalul stabilește că cohabitarea sexelor și procrearea de copii sunt ținta principală a legăturii conjugale, și de aci conchide că nu poate exista căsătorie între două persoane cari nu pot înde-

plini acest act de la care atârână consituirea familiei și perpetuarea speței.

Vom discuta ambele motive pe care se sprijină hotărârea și credem a putea dovedi că ea nu este conformă adevăratelor principii cari cârmuesc materia divorțului în legislațiunea noastră.

Nu vom contesta, în principiu, că judecătorul are dreptul a examina faptele ce i se supun ca cauze de divorț și a pronunța desfacerea căsătoriei dacă constată că acele fapte pot intra în vre-una din categoriile prevăzute de art. 212 c. c. Termenii generali în care este conceput acest articol lasă un câmp larg aprecierii instanțelor de fond în ce privește caracterizarea faptelor pe cari este basată cererea de despărțenie. Dar această putere nu merge până a da drept judecătorului ca, sub cuvânt de interpretare, să creeze dispozițiuni noi de lege. Pentru ca interpretarea sa să nu constituie un excés de putere, judecătorul nu poate face să intre sub aplicațiunea art. 212 de cât acele fapte cari întrunesc condițiunile necesare spre a putea fi clasate în una din categoriile prevăzute de acel articol: altminteri ar fi a adăoga cauze noi de despărțenie, și aceasta ese din atribuțiunile puterii judecătorești.

Or, doctrina și jurisprudența, atât în Franța cât și în Belgia, sunt unanime pentru a decide că, spre a putea fi clasate în vre una din categoriile prevăzute de art. 212 c. c., faptele invocate cu cauze de divorț trebuie să întrunească două condițiuni. Mai întâiu, ele trebuie să fie *posterioare* celebrării căsătoriei, căci, după cum observă cu drept cuvânt Laurent, disoluțiunea legăturii conjugale nu se poate justifica de cât prin violarea datorielor pe cari soții le contractează prin săvârșirea căsătoriei. A doua condițiune ce trebuie să întrunească aceste fapte pentru a constitui cauze legale de divorț este ca ele să fie *voluntare*, căci numai în acest cas se poate deduce din ele intențiunea unuia din soții de a manifesta sentimente de ură sau de dispreț la adresa celui-l'alt, numai cu această condiție se poate zice că este vină, și prin urmare responsabilitate la autorul lor.

Ast-fel fiind, neputința bărbatului, dacă este anterioară căsătoriei, nu poate constitui o cauză de divorț, ci cel mult o cauză de anulare a căsătoriei. Iar dacă este posterioară, ea nu ar putea fi clasată printre cauzele legale de despărțenie de cât în casurile cu totul rare în cari, din circumstanțele speciale ale cauzei, ar resulta pentru judecător convingerea că bărbatul s'a pus în stare de neputință prin acte anterioare și voluntare cari constituiau din partei o deviațiune de la datoriile conjugale. E de prisos să cităm casuri de asemenea natură. Ne mulțumim a trimete la Pothier, care dă mai multe exemple de acest fel. (v. Pothier, t. 6, p. 41).

În afară de aceste casuri excepționale, este imposibil a se admite, față cu textul clar al legii, că neputința este prin ea însăși o cauză legală de despărțire. Găsim, din contră, în jurisprudența franceză, casuri în care soția a cerut divorțul pe motiv că soțul refuză în mod persistent de ași îndeplini datoria conjugală și în cari instanțele judecătorești au respins cererea pentru că

soțul s'a justificat alegând neputința, (v. Rep. du Drt. fr. par Fuzier-Herman, Divorce, 540).

Cât despre cel de al doilea motiv pe care se întemeiază Tribunalul de Covurlui, el este tot așa de puțin întemeiat ca și cel d'întăiu. Că cohabitarea sexelor în vederea procreării de copii este unul din scopurile căsătoriei, nu încapă îndoială. De aceea, legea declară pe impuberi incapabili de a se căsători. De aceea, de altă parte, doctrina și jurisprudența admit că eroarea unuia din soți asupra sexului celui-l'alt este o cauză de anulare a căsătoriei. Dar nu a intrat în intențiunea legiuitorului de a face din contactul phisic al sexelor și din faptul generațiunei scopul unic al vieței conjugale. Dacă ar fi voit acesta, atunci ar trebni să admitem ca cauze legale de divorț toate faptele cari sunt de natură a împedica unirea corporală a soților sau născerea de copii, precum: alienațiunea mintală a unuia din soți, sterilitatea femeii, neputința de a procrea a unuia sau altuia dintre soți din cauza etăței înaintate. Or, nimeni nu s'a gândit a face din toate aceste împrejurări cauze de desfacere a legăturilor matrimoniale. Din contră, legea permite căsătoria la o vârstă cât de înaintată.

Cestiunea se poate discuta în legislațiune. Poate că ar fi bine ca legiuitorul să fie puțin mai larg și să nu pue pe același rînd neputința intermitentă cu neputința absolută și incurabilă, cu adevăratele vicii de conformațiune organică. În starea actuală a legislațiunei, însă a admite teoria Tribunalului de Covurlui este, fără îndoială, a crea cauze de divorț altele de cât cele prevăzute de lege.

La noi, jurisprudența nu este încă fixată asupra acestei materii. Avem o decisiune a Curței de Apel din București s. I. No. 30 din 1891, care a respins o cerere de divorț basată pe neputința soțului, pe motiv că această cauză nu intră între cele prevăzute de art. 212. Această decisiune a fost casată pe motiv că neputința poate intra sub prevederile menționatului articol, afară numai când judecătorul de fond, în aprecierea suverană a faptelor, va crede că faptul nu întrunesc condițiunile necesare spre a putea fi clasat în vre una din cauzele enumerate de art. 212 (v. bul. Cass. s. II No 150/71. Bul. Cas. pe 1871, p. II, pag. 230).

Ca literatură juridică, găsim cestiunea tratată pe larg de d. D. Alexandresco în tratatul său de drept civil (v. Dr. Civ. T. I, p. II, pag. 48 și 145).

Eminentul jurisconsult nu ne arată opiniunea asupra neputinței ca cauză de divorț. D-sa exprimă o părere numai în ce privește neputința anterioară căsătoriei, pronunțându-se că ea nu poate da loc la anularea căsătoriei.

Dacă hotărârea Trib. de Covurlui va veni în apel, sperăm că cauza va da loc la desbateri mai dezvoltate și la o aplicațiune mai justă a principiilor cari guvernează materia. În ori-ce cas, e ceva care pare contrariu tutulor ideilor primite ca mai ales o femeie destinată a fi soția unui preot să ceară și să obțină despărțenia pentru neputința soțului după 10 zile de căsătorie, cu toată declarațiunea solemnă făcută înaintea Tribunalului de soțul devenit preot că se simte în stare ași

îndeplini toate datoriile conjugale. Credem că Tribunalul s'a înșelat în judecata sa și că a dat atât căsătoriei cât și divorțului un caracter care se depărtează de cel consacrat de legiuitor.

JUDECĂTORIA OCOLULUI IV BUCUREȘTI

Audiența de la 27 Septembrie 1899

Cartea de judecată civilă No. 3169

Locotenent V. Epureanu cu Ion S. Codreanu, contestație

Poprire.— Validare.— Ce este poprirea.— Dacă după validare debitorul mai poate contesta creanța.— Ce devin cei de al treilea în mâna cărora s'a făcut poprirea.

Poprirea este un act de urmărire și executare și din momentul validării ei debitorul numai poate contesta creanța sa pentru care s'a efectuat poprirea, iar cei de al treilea, în mâna cărora s'a făcut această poprire, numai pot plăti în mâinile debitorului sequestrat, căci din acest moment ei devin debitorii creditorului sequestrant.

S'a ascultat intimatul d-l Ion S. Codreanu în dezvoltarea excepțiunii ridicată de tardivitatea contestațiunii și contestatorul Locot. V. Epureanu prin avocatul său în combateri;

Judecata,

Asupra excepțiunii ridicată de intimatul Ion S. Codreanu care are de obiect respingerea contestației făcută de debitorul Locot. V. Epureanu la cercetarea cărții de judecată cu No. 194/99, ca tardivă;

Având în vedere susținerile părților și actele din dosar;

Având în vedere că, d-l Ion S. Codreanu, având a lua cu o cambie lei 1000 de la contestatorul Locot. V. Epureanu l'a chemat în judecată, cerând în același timp, ca măsură asigurătoare, înființarea unei popriri în mâinile chiriașilor săi Iancu Rănișteanu și Iosef Iancu; că obținând cartea de judecată cu No. 194/99, care condamnă pe debitorul Epureanu la plată, și această carte de judecată rămânând definitivă și investindu-se cu titlul executor, d-l Codreanu a cerut a se executa prin fixarea unui termen pentru judecarea validării poprirelor înființate;

Având în vedere că, prin cartea de judecată cu No. 2254/99 poprirea s'a validat, condamnându-se terții popriți I. Rănișteanu și Iosef Iancu a plăti d-lui Codreanu sumele reținute din chirie; că cu ocazia judecării acestei validări, debitorul Epureanu, contestatorul de astăzi, ca mijloc de apărare a invocat aceleași mijloace pe cari azi le invoacă prin contestația ce a făcut, însă judecata n'a putut ține seamă de dăsele neavând formulată o contestație scrisă, că această carte de judecată care a validat poprirea rămânând și densa definitivă și investindu-se cu titlul executor, s'a cerut executarea ei de către intimatul Codreanu în ce privește pe terțiile persoane cari au fost condamnate pur și simplu ca debitorii; Considerând în drept că, poprirea este un act de urmărire și execuțiune cum o arată cartea și titlul sub cari se găsește articuli referitori la poprire; că dar poprirea înființată de d-l Codreanu validându-se prin cartea de judecată No. 2254/99 în puterea cărții

de judecată cu No. 194/99 investită cu titlul executor, efectele acestei validări nu este de cât executarea cărții de judecată No. 194/99 care condamnă la plată pe contestatorul Locot. V. Epureanu, și contra căreia d-sa avea deschisă calea contestațiunii numai până în momentul executării acelei cărți, adică până când acea carte s'a executat; și executarea nu poate fi alta, de cât pronunțarea cărții de judecată cu No. 2254/99, care validând poprirea, a dat creditorului Codreanu nouii debitorii, pe terții popriți I. Rănișteanu și Iosef Iancu, cari au fost condamnați pur și simplu ca debitorii la plată, și care carte de judecată rămânând definitivă, a fost investită cu titlul executor, aceasta considerându-se ca ultim act al executării în sensul art. 403 pr. civilă până când debitorul putea introduce contestațiune;

Considerând că, din momentul validării poprirei debitorul nu mai poate contesta creanța sa pentru care s'a efectuat poprirea. Cei de al treilea nu mai pot plăti în mâinile debitorului sequestrat. Ei au devenit din acest moment debitorii ai creditorului sequestrant. (Vezi în acest sens Espl. proced. civile Săndulescu Nenoveanu pag. 1063);

Că așa fiind, excepțiunea ridicată de intimat fiind fondată, urmează a se admite și a se respinge contestația debitorului Locot. V. Epureanu ca tardivă;

Pentru aceste motive, în numele legii;

Hotărăște:

Admite ca fondată excepțiunea ridicată de intimatul Ion S. Codreanu și respinge ca tardivă contestațiunea făcută de debitorul Locot. V. Epureanu la executarea cărții de judecată No. 194/99.

p. Judecător (s) B. Cantargieff

Grefier (s) Christache Ionescu

MIȘCAREA ÎN MAGISTRATURĂ

D. Scarlat D. Orescu, actual procuror de secțiune la tribunalul Prahova, judecător de instrucție la același tribunal, în locul d-lui Dimitrie Dimitrescu, demisionat;

D. Dimitrie Anastasiu, actual judecător la ocolul Balta, județul Brăila, judecător la tribunalul Tulcea, în locul d-lui Tase Teodorescu, trecut în alt post;

D. Tase Teodorescu, actual judecător de ședință la tribunalul Tulcea, judecător sindic la același tribunal, în locul d-lui Ioan N. Roșu permutat;

D. Ioan N. Roșu, actual judecător sindic la tribunalul Tulcea în aceeași calitate tribunalul Gorj, în locul d-lui Ernest E. Morțun;

D. Victor Solacolu, actual judecător la ocolul III București, în aceeași calitate la ocolul Balta, județul Brăila, în locul d-lui Dimitrie Anastasiu, permutat;

D. Dimitrie Neagu, actual judecător la ocolul I Iași, în aceeași calitate la ocolul III București în locul d-lui Victor Solacolu, permutat;

D. Dimitrie Iamandi, actual supleant la tribunalul Iași, judecător la ocolul I Iași în locul d-lui Dimitrie Neagu, permutat;

D. Iordan Pandulescu, actual supleant la tribunalul Fălciu, judecător la ocolul Roșiori-de-Vede, județul Teleorman, în locul d-lui Petre Puricescu, demisionat;

D. Vasile Voinescu, actual substituit la tribunalul Te-

leorman judecător la ocolul Similia, județul Tutova, în locul d-lui Ioan Dinescu trecut în alt post ;

D. *Ioan Dinescu*, actual judecător la ocolul Similia, județul Tutova, supleant la tribunalul Tulcea în locul d-lui Const. G. Zottu, permutat ;

D. *Const. G. Zottu*, actual supleant la tribunalul Tuicea, în aceeași calitate la tribunalul Neamțu în locul d-lui Teodor Mavromati permutat ;

D. *Teodor Mavromati*, actual supleant la tribunalul Neamțu, substitut la tribunalul Teleorman, în locul d-lui Vasile Voinescu, înaintat ;

D. *Dimitrie N. Davidescu*, fost supleant de tribunal, procuror de secție la tribunalul Prahova în locul d-lui Scarlat Orescu, înaintat ;

D. *Grigore C. Vericeanu*, fost ajutor de judecător, supleant la tribunalul Fălciu în locul d-lui Iordan Pandulescu, înaintat ;

D. *Theodor Pisoki*, fost magistrat, supleant la tribunalul Iași, în locul d-lui Diamitrie Simandi, înaintat ;

D. *Mihail S. Panaitescu*, actual ajutor la judecătoria ocolului Sabar județul Ilfov în aceeași calitate la judecătoria ocolului Turnu-Măgurele, în locul d-lui Ioan Florian, permutat ;

D. *Ioan Florian*, actual ajutor la judecătoria ocolului Turnu-Măgurele, în aceeași calitate la judecătoria ocolului Curtea-de-Argeș, în locul d-lui Constantin Vizulea, permutat ;

D. *Const. Ștefănescu*, actual ajutor la judecătoria ocolului Ialomița, județul Dâmbovița, în aceeași calitate la judecătoria ocolului Gilort, județul Gorj, în locul d-lui *Nicolae D. Ionescu*, care trece în locul ocupat de cel dintîiu ;

D. *Ioan Lupescu*, actual copist în grefa Curței de apel din Iași, secția I, ajutor de grefă, la tribunalul Iași, în locul d-lui Benedict Picamis, demisionat ;

D. *George A. Dancovič*, actual copist-grefier la cabinetul de instrucțiune al tribunalului Buzău, ajutor de grefă la același tribunal, în locul d-lui Ioan Angelescu, destituit ;

D. *D. G. Economu*, actual copist în grefa secțiunii comerciale a tribunalului Ilfov, ajutor de grefă la secția de notariat a tribunalului Ilfov în locul d-lui C. G. Popescu, demisionat ;

D. *Ștefan Brezeanu*, actual grefier la secția II a tribunalului Prahova, în aceeași calitate la secția I a aceluiaș tribunal, în locul d-lui *Ioan Carabelea* care trece în locul celui dintîiu ;

C. *Const. Constantinescu*, actual ajutor de grefă clasa II la curtea de apel din Galați secția II, ajutor de grefă clasa I la aceeași curte, în locul d-lui *George Alexandrescu* retras la pensie ;

D. *Mihail Flechtemacher*, actual copist în grefa tribunalului Covurlui, ajutor de grefă clasa II la curtea de apel din Galați în locul d-lui *Const. Constantinescu*, înaintat ;

D. *Eugeniu Bănescu*, actual copist în grefa curței de apel secția II București, ajutor de grefă, clasa II, la aceeași curte, secția III în locul d-lui *N. Constantinescu*, înaintat ;

D. *George Demetrescu*, actual procuror la Tribunalul Teleorman, judecător sindic la Tribunalul Prahova, în locul d-lui *Oteteleşeanu*, demisionat ;

D. *Vasile Bălășescu*, actual substitut la Tribunalul Dâmbovița, procuror la Tribunalul Teleorman, în locul d-lui *G. Demetrescu*, trecut în alt post ;

D. *Mircea Poenaru-Bordea*, actual ajutor la judecătoria

ocolului V, București, substitut la Tribunalul Dâmbovița în locul d-lui *Vasile Bălășescu*, înaintat ;

D. *Constantin D. Gherghe*, ajutor la ocolul V, București, în locul d-lui *Poenaru-Bordea* ;

D. *I. D. Balotescu*, actual ajutor de grefă la Tribunalul Vâlcea grefier la acel tribunal ;

D. *Sava Cristescu*, judecător sindic la tribunalul Tecuci, judec. la ocolul Crasna, jud. Vaslui, în locul d-lui *Cesar Simonis* ;

D. *Dimitrie Cojan*, judecător la tribunalul Bacău, judecător sindic la tribunalul Tecuci, în locul d-lui *Sava Cristescu*, trecut în alt post ;

D. *Lascăr Antoniu*, actual substitut la tribunalul Bacău judecător la tribunalul Bacău în locul d-lui *Dimitrie Cojan*, trecut în alt post ;

D. *Dimitrie Doicescu*, judecător la ocolul Sulina, jud. Tulcea, în aceeași calitate la ocolul Hârșova, județul Constanța, în locul d-lui *Nicolae Scriban* ;

D. *Ioan Dinescu*, supleant la trib. Tulcea, Judecător la ocolul Sulina județul Tulcea în locul d-lui *Dimitrie Doicescu* permutat ;

D. *Ioan E. Ionescu*, ajutor la ocolul Tecuci județul Tecuci, substitut la tribunalul Bacău, în locul d-lui *Lascăr Antoniu*, înaintat ;

D. *Ion Șerbănescu*, substitut la tribunalul Teleorman în locul d-lui *Theodor Mavromati*, trecut în alt post ;

D. *Theodor Mavromati* substitut la tribunalul Teleorman, supleant la tribunalul Tulcea, în locul d-lui *Ioan Dinescu*, înaintat ;

D. *Ștefan G. Nedelcu*, ajutor la judecătoria ocolului Tecuci, în locul d-lui *Ion E. Ionescu* trecut în alt post ;

În numărul viitor vom publica ca revistă un important articol «**Dobânda în diferite timpuri și în diferite țări**», datorit penei eminentului jurisconsull *D. Alexandresco*, Procuror General al Inaltei Curți de casație și profesor Universitar.

BIBLIOGRAFII

A apărut :

CRITICA SISTEMULUI PROBELOR

COMISIUNI ROGATORII

Interne și Internationale

INSOȚITE DE

Convențiunile României cu Statele străine

JURISDICȚIA CONSULARĂ și

Formalitățile actelor străine ce au a servi în țară

Teoria și practica asupra diferitelor delegațiuni ce pot da și primi după competență : Curțile de apel, tribunalele și judecătoriele de ocoale ; Agenții consulari și diplomatici ; Judecătorii de instrucție, procurorii și raportorii consilierilor de resbel, gendarmii, comisarii și cei Palți ofițeri de poliție judiciară

de

DIMITRIE G. MAXIM

Președintele secțiunii comerciale a Tribunalului Iași

Un volum 240 pag. în 80, Iași «Stabilim. Grafic Miron Costin» Se găsește de vânzare la Redacțiunea acestui ziar și librăriile din Capitală.— PREȚUL 4 LEI.